

Меценат

Владислав Бойко

В зеленім лісі, над озерцем чистим,
співучий Шпак витьохкував між листям:
пустуючи, заллється солов'єм,
синицею присвисне, горобцем
чи ще якеєсь викине колінце:
(либонь, відомо читачам усім це:
Шпак — на пародії мастак,
хоча й своїх пісень не забуває,
бо власний голос має).

Жартуючи, шкилюючи отак,
співець і не туди, що хтось уже з годину
баньки на нього лупить крізь ліщину,
аж з'їхав на потилицю картуз...
То був один тонкий цінитель муз,
а за посадою — служитель у звіринці.
— Гей, птахо! — він гукнув. — Співаєш лепсько ти,
але пораду дам: рулади ти покинь ці
й за мною вслід лети!

Не сумнівайся, буде все на рівні:
в шикарній ти оселишся шпаківні,
а працювати будеш без напруг:
гуляють в нас вакансії папуг!
А ти ж, видать, мастак імітувати —
чи ж важко буде покричати
разів зо тридцять в день: "Відкрррито в нас! Прррривіт!
Прррроходьте! Дуже пррррошу!" — й знов те саме?
На службі отакій ти проживеш сто літ
То що — угоду вкладено між нами,
чи як?

Присвиснув тихо Шпак:
— Бодай легкого хліба вік не їв я,
ніж отаке
багатослів'я...
Нехай твоїм шпаківням грець:

я — не папуга, а співець!

Та й полетів мерщій в свої пенати...

Трапляються ж, їй-богу,
меценати!